

УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА

Виходить в четвер і неділю ★ UKRAINIAN TRIBUNE ★ Адреса Редакції: Мюнхен, Дахауерштр. 9/II ★ Adresse: „Ukrainische Tribüne“, München, Dachauerstr. 9/II ★ Ціна — 70 НМ.

ЧИСЛО 18

МЮНХЕН, НЕДІЛЯ, 1 ГРУДНЯ 1946

РІК I

КОМЕНТАР

У НАС ЦЕ ІНАКШЕ

Континентальна британська «Дейлі Мейл» в 12-го листопада ц. р. подає велику інформацію про діяльність польського делегата в США Карла Розмарка, який недавно видав усі польські табори в Німеччині. В своїм меморіалі, що його він склав державному секретареві Бернсві, після поїздки по таборох, К. Розмарк спеціально зупиняється на все ще болочому для поляків питанні репатріації. Крім того в меморіалі підана дуже гострий критиці політика УНРРА; піднеслено факт недостатнього харчування людей, факти персональних обмежень «Ді-Пі», а також згадано про атмосферу їх морального приниження, про заборону преси і т. д. К. Розмарк висуває думку про переселення 150 тисяч поляків до Америки й Аляски. Меморіал К. Розмарка сповнений рішучості, енергії й почуття зв'язаності в долю «Ді-Пі» — поляків та розвиває пляни розв'язки дальшої долі польської еміграції.

Про Польщу К. Розмарк пише як про подонений край, в якому перебуває 150.000 советського війська, що цупко тримає Польщу в своїх руках. Як депутат із штату Іллінойс, Розмарк нагадує, що президент Рузвельт і Труман вибрані були на платформі, що її проголосила Атлантийська Хартія і жадає дотримання взятих на себе зобов'язань.

Вкінці К. Розмарк скаржиться на польського консула в Чикаго, який загрожую репресіями в краю родинам тих поляків, які осмілюються критикувати варшавський уряд. Енергійний виступ польського делегата Карла Розмарка і Лондонська серйозна враження. Це і свідчить велика стаття в «Дейлі Мейл».

Нам здається, побажати, щоб і наші українські організації, зокрема в США, з особах своїх делегатів, які користуються деяким довір'ям і пошаною в громадських і урядових колах Нового Світу не заведували справи оборони українських емігрантських мас перед компетентними чинниками їх країни. Наші табори і громадські установи ще й досі не мали честі бачити в себе делегата українців з США.

Тяжко врозуміти чому те, що є можливе для поляків, не може бути можливим для українців. Історія півторарічних стосунків між українським організаціями світом в США і Канаді та між ЦПУЕ, як громадським репрезентантом найбільшої в Європі української еміграції, окутана густим серпаком таємничості і неясності. Ця мовчавість є справжнім унікатом; усі інші еміграції — польська, югославська, литовська і т. д. живо і багато пишуть у своїй пресі про ці взаємини, проблеми зв'язків, взаємної інформації, системи і методів допомоги тощо. А якщо в тих чи інших причинах у цих національних середовищах не пишеться прилюдно про ті чи інші рішення, наради, конференції і т. д., існує в них система внутрішньої інформації громадянства. У нас або нема про що інформувати, або нема апарату і виробленого методу, або ці стосунки виглядають так, що про них краще взагалі мовчати. Досі льоально і терпеливо вела себе українська еміграційна преса в Європі по відношенню до комплексу питань зв'язанних із справою стосунків з еміграцією в Америці, даючи компетентним чинникам ЦПУЕ повну змогу діяти в тому напрямку по лінії якоїсь означеної політики. Але якої політики? Гадаємо, що надходить час, коли керівництво ЦПУЕ мусило б у тій чи іншій формі вияснити еміграційному громадянству, як же виглядають ці стосунки між обома еміграціями, що зроблено і чого не зроблено у цих взаєминах, а зокрема, чому і досі ще так мало дає себе відчувати у нас, особливо на відтинку правної допомоги, існування української заокеанської еміграції? Деяк, в чомусь і в чомусь лежить причина того, що в нас не робиться того, що в інших народів на еміграції можливе. Гадаємо, однак, що краще було б, коли б спочатку в цьому питанні висловилося керівництво ЦПУЕ, поки ми першими від себе не висунули цієї справи. Хочемо вірити, що керівництво ЦПУЕ не захоче примусити нас до цього.

ПОВІДОМЛЕННЯ

З причин незалежних від Редакції 18-те число «Української Трибуни» появилось з одно-тижневим запізненням. Надаль «Українська Трибуна» буде як і раніше появлятися двічі в тиждень, в четвер і неділю. Редакція

Марево голоду над Німеччиною

З британської окупаційної зони надходять тривожні вісті про харчові труднощі, що межують з голодовою катастрофою. Останньої неділі було урядово оголошено, що в Кельні й Дюссельдорфі магазини муки — порожні. У рурському басейні хлібні пайки зменшено наполовину. Голодне населення, знищених промислових міст, мерзне у своїх помешканнях, пивницях і руїнах. Шахтарі, що занадто ослаблені голодом, не можуть добувати кам'яного вугілля на експорт, в рахунок воєнних репарацій та для власного німецького вжитку. Як заявила делегація німецьких лікарів із Солінгену, в тамошніх шпиталях немає чим ogrівати операційних залів, нема електричного струму, а медсестри й шпитальні помічники мліють від голоду. Навіть німецька поліція така голодна, що не може виконувати своїх обов'язків та не має сили поборювати злочинства і спекуляцію, що шаліють у голодних областях.

Останнім часом поширились напади німецького населення на помешкання британських урядовців та військові харчівні, де німці грабують харчеві запаси. Для охорони британських магазинів посилено варту.

У різних місцевостях Порурр'я вибухли страйки робітників, які, зрештою, тривали недовго і не мали підтримки з боку профсоюзів. Ці страйки були лише виявом розпуки голодних робітників та їхнього протесту проти поганого харчового забезпечення.

Офіційні німецькі кола, в загроженій голодом зоні, також протестують. Краєвий сойм Нордрайну й Вестфалії вирішив на своєму засіданні «апелювати до Контрольної Ради та до світового сумління» з приводу тяжкого положення німецького господарства і голодової катастрофи, яка наближається. Також німецькі північно-райнські профсоюзи вислали протестаційні заклики до Союзної Контрольної Комісії, британського уряду й британського командування в зоні. Представник християнсько-демократичної партії, д-р Аденауер, у промові, виголошеній у вестфальському соймі, закинув обвинувачення Англії, в тому, що вона своєю політикою ламає закони людяності, а також порушує гагську конвенцію.

Харчева криза в північно-західній Німеччині викликала хвилю протестів і прояви бунту не тільки серед німців. Також у британському суспільстві здіймається тепер хвиля критики теперішнього стану британської зони. Ця критика, знайшла своїх виразників особливо серед англійських ліберальних політиків («Манчестер Гардієн») та серед представників церкви. Деякі праві лейбуристи і консерватори також висловлюють гострі критичні заува-

ження проти британської окупаційної політики. Найбільш сильний голод критики, був виступ представника парламентетрної опозиції, бувшого прем'єра Вінстона Черчіла, який говорив, що «в серці Європи, 70 — 80 мільйонів чоловік живуть розбиті й голодні».

Німецька харчева криза стала тепер основною темою нарад англо-американської конференції у справі об'єднання двох зон, яка відбувається у Вашингтоні. До голодуючих областей спрямовуються тепер усі харчі, які тільки маютья під рукою, всякими можливими засобами транспорту. Туди йде також мука, призначена для американської зони. Це дало привід геському прем'єрові, Гайлерові, висловити побоювання, що й у американській зоні прийде до голоду, завдяки її солідаризації з британською окупаційною зоною.

Всі ці засоби, а також плянована британцями передача значної частини влади й відповідальності в німецькі руки, у 1947 році, можуть частково й тимчасово сприяти злагідненню німецької кризи. Але це не розв'яже основних причин західнонімецьких господарських труднощів, причина яких лежить у міжнародно-політичній ділянці. На неї натякав недавно в англійській Палаті Лордів офіційний представник уряду, лорд Джовіт, кажучи, що причиною теперішньої кризи є те, що не всі партнери потсдамської угоди виконували свої зобов'язання.

Потсдамський оділ Німеччини на чотири зони перетворився на практиці у двоподіл: на сході — рільничо багата країна, яка була шпихліром довоєнної Німеччини та на заході — промислові, рільничо-убогі, перенаселені області, куди тепер перекидається нові транспорти виселенців з сходу. Так повстав той стан, який ми бачимо його сьогодні: На невеликому просторі західної Німеччини стиснуто великі людські маси (за підрахуванням д-р О. Фехера 200 людей на квадратний кілометр), які ніяк не можуть прохарчуватися із власної землі; їх мусять догодувати своїм коштом західні окупаційні власті, спровожуючи далекими шляхами збіжжя з-за океану. І за це ще паде на них злоба голодних німецьких мешканців.

Ясно, що існування такої країни — знищеної війною, перенаселеної, голодуючої, з перманентною господарською кризою в серці Європи — створює тут центр вічної загрози й неспокою, з можливостями голоду, пощестей і бунту. В умовах міжнародного напруження і змагань між Заходом і Сходом, таке явище може бути дуже неприємне й небезпечне для західного світу; але тим самим, воно може видаватися корисним його східному противникові — на другому боці барикади. О.Питляр

Вислід французьких виборів

У неділю, 24-го листопада, відбулося у Франції ще одно голосування: посередні вибори, у яких вибрано виборців, що виберуть, у свою чергу, восьмого грудня вищу французьку палату репрезентантів — так зв. Раду Республіки. За тимчасовими офіційними даними, також у тих останніх виборах побідили комуністи, здобуваючи майже третину всіх голосів. Загальний вислід виборів з усіх євро-

пейських департаментів Франції, за виком Корсики, такий:

комуністи	5,138.000	голосів (29%)
МРП	4,614.000	голосів (26%)
соціалісти	2,963.000	голосів (17%)
РГР (Радикали)	1,459.000	голосів (8%)
праві партії	1,358.000	голосів (7,7%)
Голівська Унія	346.000	голосів (2%)
інші, дрібні групи	8,1%	голосів.

НАРАДИ ВЕЛИКОЇ П'ЯТКИ В НЬЮ-ЙОРКУ

Конференція міністрів закордонних справ п'ятох великодержав (США, Великої Британії, ССР, Франції й Китаю) не дали дотепер ніяких позитивних вислідів у всіх засадничих справах. У справі «вето», советський представник Молотов зайняв несприятельне становище та спротивився рішуче якому-небудь обмеженню цієї прерогативи великодержав у Раді Безпеки ООН. Всі чотири інші міністри не погоджувалися зі становищем Молотова, але їхніми аргументами ніяк не вдалося переконати советської делегації. Врешті обговорювання цієї справи перервано на вносок Бернса, який зазначив, що всяка дальша дискусія — безцільна.

Не договорилися також нідочого міністри Великої П'ятки у справі італійського мирового трактату. Зокрема в справі Трієсту, Молотов зайняв несприятельне становище, відкидаючи всі компромісові пропозиції західних міністрів.

ВИБОРИ Й ПЛЕБІСЦИТ У ВЮРТЕМБЕРГУ - БАДЕНІ

У неділю, 24-го листопада, відбулися вибори до краевого сойму Вюртемберг-Бадену, получені з плебісцитом у справі нової конституції тієї німецької країни. У виборах перше місце здобула Християнсько-демократична Унія (39 мандатів), друге місце — соціалісти (32 мандати). Далі йдуть: Демократична Партія з 19 мандатами і комуністи (10 мандатів). У порівнянні з останніми вюртемберзькими виборами, Демократична Партія здобула два нові мандати, коштом християнських демократів, соціалісти й комуністи втримали свій стан послідання.

У плебісциті прийнято більшістю 69% усіх голосів нову конституцію. Вюртемберг-Бадену. Дуже велика частина відданих голосів (21%) були неважні.

Вибори до краевого сойму і конституційний плебісцит у Баварії відбудуться в найближчу неділю 1-го грудня.

ВЕЛИКИЙ ВУГІЛЬНИЙ СТРАЙК У США

В Америці розпочався 21-го листопада загальний страйк робітників американських вугільних шахт. Голова шахтарського профсоюзу, Дж. Люїс, заповів зорганізування страйку у відповідь на те, що уряд США і власники шахт відмовилися перевести підвишку платень шахтарів.

Протягом останніх 5 років було передано вже 8 разів шахтарські страйки в США, за ініціативою того самого Люїса. Цим разом, на внесок американського уряду, поставлено його перед федеральний суд у Вашингтоні, за порушення судових постанов.

Останній вугільний страйк є особливо загрозливий для всього господарського життя США, тому що від доставки вугілля залежить увесь майже транспорт та значна частина промислової продукції тієї країни. Якби страйк тривав довше, ніж один місяць, всі фабрики сталі, машинобудівельні й автомобільні заводи мусили б припинити свою продукцію і звільнити своїх робітників. Крім того — американське населення буде мерзнути у своїх неоплених мешканнях, протягом зимових місяців. Важкі наслідки матиме вугільний страйк також для американської продукції електрики і газу.

— У виборах 2600 громадських рад, які відбулися в 2800 громадах Бельгії, здобули успіх праві партії — християнсько-суспільна партія і ліберали. Найбільші втрати потерпіла комуністична партія.

— У Болгарії створено новий уряд, зложений у більшості з комуністів. На чолі уряду стоїть відомий міжнародний комуністичний діяч, бувший генеральний секретар III-го Інтернаціоналу, Юрій Дімітров.

— Американське військове правління Німеччини подало до відома, що також в найближчому, 96-му харчовому періоді буде вдержана для німецького населення ставка 1550 калорій денно.

Зміна адреси Редакції

«УКРАЇНСЬКОЇ ТРИБУНИ»

Редакція «Української Трибуни» змінила помешкання. Від 15-го листопада нова адреса нашої Редакції така: «Ukrainische Tribüne», München, Dachauer Str. 9/II.

НЕВЖЕ МИ ЗАЙВІ ЛЮДИ?

Про вирішення дальшої долі європейських переміщених осіб

Франкфурт, 1. XII. 1946.

Перед в'їздом до пристані, в Нью-Йорку, стоїть на невеличкому острові могутча «Статуя Свободи». Монументальна жіноча постать тримає високо в правій руці палаючий смолоскип — символ світла, життя, волі. На постаменті викарбовано по-англійському напис, що звертається до всього світу, а головне до Європи:

«Дайте мені їх сюди, усіх ваших бідних, стомлених; гуцу ваших мас, що хоче дихати вільно; змучованих залишків ваших людських берегів. Пришліть їх до мене, бездомних, киданих бурєю! Я свічу свій смолоскип біля золотих воріт».

Ці слова були написані на воротах до Америки в 1880 р. В попередніх і наступних трьох десятиліттях цими «золотими ворітми» вливалася на американський континент міжнародна маса імігрантів, даючи цій країні те найцінніше, чого вона потребувала: вітальну силу, думаючи голови, робочі руки десятків і сотень тисяч живих людей. В 1880 — 1900 рр. на американський континент прибувало і на ньому поселювалося щороку пересічно один мільйон людей. В той час це ще були потрібні люди.

Всі ці «бездомні і кидані бурєю», ці «Ді-Пі» («переміщені особи») другої половини 19 в., не тільки заселили величезний континент від Атлантичного до Північного океану, але, більше того, перетворили майже безплідний американський пустир у наймогутнішу і найбагатшу країну світу. В той час, коли ці люди були потрібні, не питали нікого: хто він, що він, звідки він, не давали виповнювати анкет із 138 запитаннями; в поточній мові американців не було відоме й зрозуміле слово «скрінінг». Америка була вільна країна. Чи є вона такою й сьогодні?

Як один з наслідків 2-гої світової війни, залишилися на континенті Європи 850.000 переміщених і бездомних осіб. Пересічний сучасний «Ді-Пі» визначається тим, що отримує 2-2.200 калорій щоденно (якщо їх справді отримує), але, зате, в нього відібрано все, що становить вартість і гідність людини. Його тримають у таборі, на воротах якого стоїть символ бюрократичного відношення до цих людей — поліцей. Хоча «Ді-Пі», як людина, не зробила ніякого ні кримінального ані політичного злочину, все ж у неї чомусь відібрана право вільного руху, право вільно себе організувати, влаштувати свої власні варстат праці, закласти товариства, видавати газети, висловлювати свої погляди і переконання. Її завжди перевіряють, контролюють, цензурують, «скрінюють», знову і знову вивертають душу з середини на верх, наказують усе про себе пояснювати, безнастанно виправдуватися. Її не питають, що вона думає, що почуває, чого хоче; нею тільки розпоряджаються, все, що роблять з нею, роблять без неї. «Ді-Пі» є людина, яка втратила найважливіше: власну юридичну і людську особливість. Цих 850.000 живих людей безнастанно, меле людська, зовсім нечуттєва бюрократична машина, яка обертається за принципом: вистачить дати людині 2.000 калорій, щоб вона лише жила, вважаючи, що їй уже нічого більше не потрібно. І все це ребіється в добу перемоги демократії.

Все це є «зайві» люди. Їх існування сприймається, як одну з «трагедій війни», як прикре і важке обтяження, як «непотрібну масу», з якою невідомо що робити. Невже такі справді для цих 850.000 осіб, в тому числі біля 300.000 українців, немає місця на великому білому світі? Ми гадаємо, що було б досить

місця, більше навіть ніж треба. Перешкодою на шляху до влаштування долі цих людей є певні, пануючі сьогодні у світі, категорії політичного і соціального думання, узякий націоналістичний егоїзм, расові упередження, і, що найгірше, повільна, але, ніби, немінуча тоталізація кожної держави, в тому числі номінально найбільш демократичної; млин бюрократичного апарату, який усе «регламентує», «порядкує», «реєструє», «перевіряє», «скрінює» і живе з цієї роботи; в цій перспективі щораз більше це утверджується наше переконання, що великий апарат, який «ладнає» справи «Ді-Пі» не існує для «Ді-Пі», навпаки, маса «Ді-Пі» існує для цього апарату, як виправдання його існування.

Про це ми вже раз писали і ще раз мусимо повторити: насправді для полегшення, нібито дуже «ускладненої» справи «Ді-Пі» нічого більше не треба як тільки, відвести цим людям, зокрема українцям, землю і дати їм можливість працювати. В минулих десятиліттях поселювалося щорічно мільйон переселенців — без УНРРА, без таборів, без скрі-

журнал «Ляйф», ч. 7. з 14 жовтня 1946 р., у статті п. з. «Пошліть їх сюди»: «Іміграційні закони США належать до найбільш дискримінуючих, які існують у світі. Ми одна з тих великих держав, що регулюють іміграцію на основі расового принципу. Наш іміграційний закон з 1924 р. розділяє іміграційну квоту на 67 народів, у пропорції до їх чисельної присутності в нас у 1890 р. Йдеться про міжнародно дискримінацію на користь т. зв. «нордійських націй», отже тих, які в більшості не мають бажання до нас імігрувати. Але він спрямований проти італійців і балканців, які бажать імігрувати. Цей наш закон поправлявся кілька разів; основою допущень є тепер народний склад США з 1920 р. Але принцип расової дискримінації залишається в силі. Так, напр., квота для Великої Британії становить 65.721 особа річно, і ця квота ніколи не була виповнена. Але зате квота греків, яка могла б бути виповнена десятикратно, справді патетична — вона становить 307 осіб».

Хоч яка низька, ця, законно допущена, загальна іміграційна квота в порівнянні до справжньої прийнятної спро-

Біл. Молдін: «Визволити, значить звільнити».

можности США, але навіть і ця маленька дірочка в залізній завісі до Америки при її практичній реалізації, виявляється щільно затканою чинниками влади. В грудні 1946 р. президент Труман висловив свої симпатії до «Ді-Пі» і заявив, що США повинні прийняти їх більшу кількість, даючи цим «приклад для інших країн».

Річна іміграційна квота для осіб народжених в Німеччині, на Балканах і Сході Європи становить по закону 39.000. Згідно з заявою президента Трумана, німці мали б бути з іміграції виключені аж до часу закінчення з ними миру, а ціла квота мала б бути виповнена мешканцями таборів «Ді-Пі» в Німеччині. Отже, до кінця 1946 р. табори «Ді-Пі» мали б спорознитися, принаймні, на 39.000 осіб. Але до листопада 1946 р. переїхало за океан ледве 3.000 осіб. В американських газетах пишуть, що до кінця року зможе виїхати максимум ще 4-5.000 осіб. Згідно з законом, квоти невикористані протягом року вважаються недійсними на другий рік, а при невикористанні анулюються. Отже, 30.000 осіб, які могли по закону увійти в квоту на 1946 р. вже в неї не ввійдуть. Таким чином 30.000 людей втратили можливість мати волю, скинути з себе ганебне тавро «Ді-Пі» та стати знову повновартими людьми.

З чого виникає ця відривка, це наскрізь негативне, морально — людське відношення чужини до «Ді-Пі»? Чому їм заперечують вступ на американську землю? Висуваються аргументи, що ці «маси» імігрантів походять з країн низького оньїєвоого члолжїня «внїд, оловзлїжїж цїну робочої сили, обезцінюють ринок праці. Але навіть обидві могутчі американські сплїки: профсоюзів, права AFL і ліва СЮ висловилися за допущення «Ді-Пі». Цікаво, що проти допущення «Ді-Пі» до США висловилися союзі комбатантів, які під час війни були в нас, бачили зруйновану Європу і цілу мізерію нашого масового скитального життя.

І в образі цієї нашої збірної мізерії мабуть і лежить цілий секрет справи. Ми є ті, дуже збіднілі «убогі кравці», яких навіть власна родина, яка мала час розбагатіти, вважає за потрібне «сороми-

тися». Але ж ми не забуваймо (і вони цього не повинні забути) що 30, 40 і 50 літ тому, вони в більшості їхали за океан такі ж самі бідні і безпритульні, такі самі «змучовані», як і ми сьогодні. Мама і бабці гордих і добре вигадуваних «Сі», що їх бачимо, як вони сновигають на своїх «джіпах» по зруйнованих містах Європи, в переважній більшості були ті самі, загорнуті в хустки «тітки», що пліли туди, за «велику воду», ще на вітрильних кораблях, і «кидані бурєю» сиділи на палубах, стиснуті в купки, потребуючи для переїзду 6, 8 і 10 неділей. І ми не хочемо в масі своїй сьогодні більше того, що мали вони. Не хочемо ласки, дарованого хліба, киданого з погордою з багатого стола у вигляді 2.000 калорій, хочемо тільки одного: можливостей працювати.

Як далі буде розвиватися проблема «Ді-Пі», тяжко сьогодні передбачити. Однак, як не розвинулася б, далі ця проблема, але те, чим вона закінчиться, буде одною з огнених пропаланих, як сьогодні розуміють гуманність, справедливість, почуття соціальності, і, головне, демократію. Бо не те, що люди говорять, проklamують, здебільшого для пропаганди, але те, що вони роблять є остаточним мірилом їхньої справжньої вартості. Як змучовані, які трибиті, які безпросвітні не були б наші табори «Ді-Пі» — справа їх розселення є одною з фронтів ліній боротьби і вирішення за чи проти демократії; однак, вирішення цього питання сьогодні не залежить від самих переміщених осіб. Його можуть розв'язати тільки ті, що нами розпоряджаються і мають повну владу.

Зенон Пеленський

Уряд США відмовився дати підтримку для УНРРА

Заступник міністра закордонних справ США, Дін Ейчсен, заявив, що уряд США не погодився дати для УНРРА нову допомогу у кількості 400 мільйонів доларів, якої домагався генеральний директор УНРРА, Ф. Ля Гвардія. Уряд США вважає, що така допомога непотрібна, оскільки УНРРА перестає існувати в кінці цього року.

Вїзд до Бразилії

Передбачається можливість вїзду до Бразилії для осіб, які мають там ближчу родину. В зв'язку з тим просимо всіх зацікавлених подати письмово наступні дані:

1. Імена, прізвища, дати народження і адреси осіб, що мають рідню в Бразилії,
2. Ім'я, прізвище, місце заамешкання рідних у Бразилії.

Ці відомості просимо надсилати на адресу:

UMSIEDLUNGSKOMMISSION
München, Dachauerstr. 9/II, Zim. 10.

МАЛИЙ АТЛІС

На вемному гльобі, що ровколється на дві половини, голуба миру і досі ще тримають у клітці. Тягар і рівновага світу спочиває на слабій руці «Малого Атласа» — Об'єднаних Націй. Стоїть питання: Чи втримає він цей тягар? Чи може Об'єднані Нації вияляться надто слабкі для цього завдання і вемна куля впаде в руки й остаточно ровколється на дві половини?
(За «The Richmond Times Dispatch»)

УКРАЇНСЬКА ТРИБУНА

Ч. 18

Мюнхен 2, Дахауерштрассе 9/II
Authorized by Military Government of Bavaria,
ICD — Press Branch. — License No. Wasyi Pa-
siezniak.

Видає: Видає Шпїлка, Українська Трибуна. Начальний редактор: Зенон Пеленський. Начальний редактор вступає в усіх редакційних і адміністративних справах: Зенон Пеленський. Міжнародні справи: Мгр. Орест Пятляр. Література й мистецтво: Богдан Ніжанікський. Таборова кореспонденція: Проф. Юрій Григорієв. Редактор мови: Петро Карпенко-Кривий. Години прийому оторії, крім понедїлка і суботи, від год. 10 до 12. Редакція неамовленних рукописів не відсилає, не зберігає і не оплачує. Редакція не вишує статей і дописів, не підписаних повним правдивим ім'ям та прїзвищем автора, і не провадить переклади статей і дописів, «Української Трибуни». Адміністрація: München-Ramersdorf, Fährhofstr. 63 Керівник адм.: Михайло Гінавий. Керівник українського відділу друкарів: Богдан Подолянко. Druck: R. Oldenbourg, Graph. Betr. GmbH, München.

СПІВПРАЦЯ АБО РОЗЛОМ

Світ розколовся на дві половини: демократичну і більшовицьку. Цілість світу ще сяк-так втримує вкупі конструкція «United Nations» — Об'єднаних Націй. Але чи гайки й шруби, які зв'язують цілість, виявляться міцними? (За «Los Angeles Times»)

Вийшла з друку:
Є. ЯВОРІВСЬКИЙ

«КАЗКА ДІТЯМ НЕВЕЛИКА»
книжечка для дітей з малюнками Е. Козака. Обкладинка О. Судомори. Ціна 2. — НМ. Замовляти: Адм. «У. Т.», Мюнхен-Рамерсдорф, Фюріхштр. 53. II.

ЛІТЕРАТУРА МИСТЕЦТВО

Фелікс Тіммерман про себе

Примітка. Фелікс Тіммерман належить до найвидатніших сучасних представників багатолітньої традиції маленького фліандського народу. Письменник народився в старовинному містечку Лір, що служило «рези-денцією» письменникового батька, — дрібного рознощика-продавця чудового брабанського мережива. В цьому, описаному й амальованому Тіммерманом, рідному Лірі „Schoon Lieer“, письменник провів ціле своє життя, в ньому разом з своєю дружиною і 4-ма дітьми мешкає він і тепер. Тут були написані численні книги, якими вчитується цілий культурний світ. Їх найхарактернішими рисами треба вважати відсутність у них елементу трагічного, яскраву кольоритність, настроєвість та гумор.

Найвидатнішими творами Тіммермана є романи: «Паллітер» (1916), «Анна Марія» (1921), «Парох в квітучого виноградику» (1923), «Прекрасні години Симфорови» (1918), збірка оповідань «Ісус у Фляндрії» (1917), чудові різдвяні історії «Триптихон про трьох святих королів» (1923), «Світло в ліхтарі» (1924), а також ілюстровані самим автором фліандські легенди й описи життя тварин, зокрема написаний віршем фліандський «Райнеке лис» (1919).

Коли надвечір, 5-го липня 1886 року, я з'явився на Божому світі в містечку Лір, був я 13-тою дитиною. В родинній метричній книжці для мене не лишилося вже місця і моє ім'я Леопольд Максиміліян Фелікс записали на обкладинці. Я виростав серед коштовних лірських мережив, на яких росло і саме містечко. Мій батько був сином торговця мереживом, а мати — дочкою ковала.

Рано навчився я підслухувати соковиту мову, барвисті розповіді й терпкі історії наших бідних робітниць, що здавали мереживо господареві. Батько розповідав нам про свігурочку, про Червону Шапочку, про Гензеля й Гретель, про Ісуса, Марію і Йосифа та ще до того так, начеб він сам там бував, а поді відбувалося в нашому краю. Це він забив вовна в Червоній Шапочці. Це він зустрів трьох святих королів, а чорний в них передав для мене через тата привіт. Таким чином і життя Ісуса я уявив собі саме в нашій Фляндрії. Батько співав нам красивих пісенок, разом з вирізаними з дерева куклами представляв нам «Доктора Фавста» і «Левів Фляндрії». Я в запалом пробував його наслідувати: оповідав, римував, малював собі маленькі кукли і грав з ними на коні моїх п'єсок, щоб швидко повторити їх в моїх друзях на горіщі або в щипхлірі.

Так серед малювання, читання, оповідань минули мої дитячі роки. Я мріяв стати малярем. Один знайомий мені пець, що вмів розповідати чудові історії, щовечора збирав моїх друзів навкруги своєї лямпи і розповідав нам про свої пригоди, в порівнянні з

якими навіть барон Мюнхгаузен здався дитиною. Він говорив так барвисто, що його дружина, зайнята плетінням мережива, підскакувала і мусила кричати на нього: «Брехун, брехун». Поступово приходили також книги. Я вже відвідував академію і моя комода завжди наповнювалася малюнками, п'єсами, оповіданнями і... любовними історіям.

Як і у кожного фліандця, в мене проявилася роздвоєність натури: потяг до реальності, до зміслового і нахил до містики. Але моя західня містика поступилася всезаглушаючому впливові сходу і я взявся за студії

окультуризму, буддизму, кабалізму і ще кількох візмів. Проте я не міг вибрати собі якийсь «ізм», щоб жити згідно його вказівок.

Важка операція кинула мене в ліжку. Думав Богові душу віддати, але не зробив цього, бо мною раптом запанувала страшна жадаба життя. Нова насолода чекала мене. Але цього разу йшлося не про ключі до найрізноманітніших містерій, тепер вони мене не цікавили вже більше, йшлося про ключі до життя... З цих переживань виріс «Паллітер».

Коли він був закінчений, вибухла війна, і мені знову здавалося, що моя радість життя потьмарилася. В розвитку містечку Лір, рани якого роз-

Українська Спілка Образотворчих Мистців

Михайло Мороз Студія до портрету „МОЯ ДРУЖИНА“

Михайло Бабій — Портрет старшини американської армії

повідали про безмежне страждання, сидів я в моєму дружиною, її матірю і нашим собакою, і сумно чекав на кінець драми. З оповідань і прадавніх милитов, що свіжими і мальовничими, як розмальовані вікна церкви, жили в пам'яті моєї теці, проснувшись у мені давно забуті уявлення про Ісуса. А разом з цим ожив і я, як весняна квітка, й написав «Ісус у Фляндрії». Підслухував я також кожний камінець і кожне вікно нашого містечка. Так народилася книга «Прекрасні години Симфорови»; так засвітилися «Світла в ліхтарі», так же пройшов моєю душею «Парох в квітучого виноградику», так почав я «Триптихон про трьох святих королів»; так розповів я історію про Петра Бройгеля Старшого, описав легендарне життя радісного старця в Асиау... І таким чином я все більше ставав письменником, а мої фарби тепер присихають у тубиках. Завжди мушу відганяти від себе таке лобне малювання. (Переклад з нім. книги „Aus dem Schönen Lieer“)

О. І. А. Гарасевич

* * *
Пр'яніють жовті лози
Від осені вина.
На чорне срібло озера
Відчалимо човна.
Вітри туман принесли
На хвилі голубі.
Та ми — двійними веслами
Розбуримо глибину,
Здригнем підводні скелі
Й полинемо звідсіль,
Де в темній тиші велені
Дрімують карасі.
Глибинне сонце вгасне
Скоріше, як любов...
... За нами тужать ясені,
Й невпинно ровнять кров...

Стивен Лікок

ЩО ТАКЕ СПОРТ?

Професор Стивен Лікок народився 1869 р. Пише вже понад тридцять років. Він найславніший канадський письменник-гуморист. Стиль його дуже приманливий і блискучий. Гумор Лікока не шортський, а дуже вишуканий, проте не без іронічного загострення. Тематика його творів дуже різноманітна і актуальна. Найбільше, однак, його цікавлять суспільно-побутові питання. І хоч він завжди безкомпромісово розправляється з різного роду шкідливими проявами серед громадянства, творчість його має великий виховний вплив.

Лікока з захопленням читають мільйони людей не тільки в Канаді, але й закордоном. Твори його перекладені майже на всі європейські мови.

Отже, що таке спорт? Поняття, яке для мене було загадкове часом більше, часом менше протягом цілого мого життя. Що ми розумі-

мо під «спортом»? Зверніть увагу, що я не кажу «спортовець—мисливець». Кожний знає чим він є. «Спортовець—мисливець» — це чоловік, що хоче час від часу кудись вирушити і щось здобути та забити. Не тому, що він є жорстокий. Він не вбив би навіть мухи. Бо муха не досить велика. Але він уже має такий інстинкт з-перед століть, що жене його на води, в густі кущі і заставляє вбивати щось, або, вірніше, не так вбивати, як підкрадатися до чогось, чуйно підходити, поміж ліщиною і нагинатися під гілками без шереху, вдаючи з себе первісного «лісовика» з-перед десятків тисяч років, бо він же все ж таки хоче те щось забити і з'їсти його...

В дійсності він не хоче їсти, він віддасть його шоферові, або робітникові з бензинової бази. Насправді він не потребує нічого вбивати взагалі, а лише одягти старі штани і вдавати, що щось є в кущах, навіть тоді, коли він знає, що там насправді нічого немає. В моїй части-

ні країни — в округах Сімко, Онтаріо — всі «запеклі спортсменці — мисливці» (саме «запеклі») вирушають на перепілок кожної осені, хоч перепілок там не бачили протягом майже двадцяти років. Вони і не потребують стріляти перепілок. Їм треба лише по парі старих штанів, по пів тузіна набоїв та по баклажці. «Спортовець — мисливець», якщо він справжній «спорт», буде цим задоволений.

О! це справжній «спорт»!

З цього не виходить, що кожний спортсмен — це спортсмен — мисливець. Напр., рибалка, який приходить додому і каже правду про величину риби, яку втратили його товариші — не спортсмен. Це не значить, що він брехун, але бувають хвилини, коли від нього правди добитися не можна.

Я не думаю, щоб «спорт» був ідіотизмом. Він може бути ним, це я припускаю. Численні тумануваті гевали є добрими спортсменами. Кілька приятелів, з якими я люблю ходити на рибу, також переважно тумануваті, а деякі навіть ще гірші.

Пам'ятаю, коли я був хлопцем у школі, то думав, що «спорт» мало

означати чоловіка, який тримає кнайпу, або, принаймні, ніколи з неї не виходив, важив двісті фунтів, мав лице подібне до похмурого заходу сонця і носив великий діамант біля підборіддя. Це поняття «спорту» асоціюється з крикливими краватками, штанами в клітку, великими як мапа меркатора.

Бути спортсменом, здавалося, значило проявляти велику цікавість до різних призових змагань, дискутувати про пониження рекордів Мод С. та Й. І. К. — Ні, ні, вони не були жінками, але вони наймоторніші біля жінок, вісімдесяти років. Дайте мені пригадати Мод С. «Вона досягла це за 2:40». Ви питаєте: «Досягла за 2:40? Чого?» Я не знаю. Я ніколи не знав. Я був лише малим хлопцем у той час і то могло бути кіловат годин або миль на галлон. У всякому разі це те, що вона досягла. І це завжди викликало в мені почуття, що спортсмен мусів цілий день винохувати стайні, чи говорити таємничо про поліціантів, що найближчої п'ятниці зроблять рейд проти забороненої боротьби

(Закінчення на 4-тій стор.)

ЯПОНІЯ СЬОГОДНІ

(Репортаж американського журналіста Генрі Ф. Май)

Американські воєнки тиснуть на постох кораблів, коли ті наближаються до Японії. Ніхто з них не забув, що перед ними земля, яка зродила і виховала тисячі чоловіків, які, не рухаючись в місяці, цілі місяці терпіли голод в сайпанських джунглях, фанатиків, що кидалися в підпаленні власними літаками на боєві американські кораблі і літаки. Кожен американець був безмежно цікавий, довідатись про життя японців у себе вдома, і тим, як будуть вони поводитися перед некліканими гостями. І американський воєнний став перед фактом чогось дивного і несподіваного, коли побачив той край.

Зупинитесь ви в порті, на березі токійської затоки, поздоровлять вас нариса на воротах дому автотранспортові спілки: «Галло, пане, будь ласка проїжджайте нашим авто по Юносуні». Неповдало японські моряки замітають портову площу, працюють на доках, що знаходяться тепер під новим правлінням.

Ніхто не спроможний зрозуміти такої швидкої напитуляції краю, який визначався безмежним фанатизмом і самопосвятою. Під час своєї служби в рядах американської морської флотії в Японії відвідав я вивчені місцевості острова Тон-шу. Скрізь я зустрічався в несподівано ввічливості і ширістю.

В Нагоя чоловік, що мешкає у хижі, серед руїн, запросив мене на чай. Коли наш джип застряв на дорозі в болоті понад три години, кільканадцять чоловіків в охоту тягли нас і пів милі, хоч довелось їм брести у воді по пояс. В одному селі запропоновано нам купити шовкове кімоно за 1500 ен, але ми не мали при собі грошей. «Не шкодить, заплатите нам, коли придете вдруге». Ніхто не знає, чи ця подивудіна приязнь справжня чи ні. Багато наших воєнків пам'ятають Пірл Гарбур і Батаан, що навіває ще й тепер сумні рефлексії. В кожному місті можна побачити величезні руїни, які займають площу понад 25 000 акрів. Все це, зрозуміло, пригадує, що не слід американцям очікувати від японців особливої симпатії. Багато японців заговорять до вас в масково усмішкою, яка витиснає гусячу шкіру на тілі, що під згарищами залишив-

ся їх батько, брат або син. Більшість тих проявів приязні є, зрозуміло, інспірована японськими урядами. Теперішня переможена Японія робить зусилля показати себе покірною перед переможцями, щоб якнайшвидше здобути для себе в американців довіру, а тим самим право на незалежність. Японські поліцейські, завжди в чистих чорних одностроях, є найуслужливіші люди в Японії у відношенні до американців. Коли ви заблудили в лабіринті вузьких вулиць або поміж блоками токійського передмістя, кожний найближчий поліцейський готовий змарнувати годину часу, ведучи вас міськими кварталами, щоб віднайти адресу, яку ви шукаєте.

Працівники залізниць знають також право нової ери. Американці скрізь мають першество. Потяги в Японії, звичайно, переповнені, але як не має місця в спеціальному вагоні для союзних воєнків, керівник станції обов'язково вас вмістять в поштово або службовому вагоні. Коли ж не має цієї нагоди, викидає в вагоні просто кілька осіб і, таким чином, знайде для вас місце. Слід зауважити що більшість американців, не користуються з такого роду ввічливості.

«Ніпон Таймс», друкований по-англійськи ліберальний часопис, спеціально зупиняється на фактах досить неприємного проамериканізму японських урядів. Американцям можна критикувати все в Японії, за винятком тільки царської родини. Демократія, твердять тут, досить висока ідея, щоб могли зрозуміти її японці. Більшість японської преси співає подібну ж пісню.

Урядова кампанія «приязні» до переможців, має в Японії більший успіх, як дещо. Японці з охотою вірять всьому, що їм говорять, а тепер навіть часто можна почути, що американці є добрі і справедливі. Така пропаганда в цей час, зрозуміло, є для нас корисна.

Ще одною причиною цієї приязні є торговельні зносини японців з американськими воєнками. Японці в своєму нещасті уміють бути підприємливі: збагнули, що американці хочуть набувати японські пам'яткові предмети. Власники різних крамниць переконалися, що американці готові викупити навіть дрібниці, оскільки вони мають у собі якісь японські риси. У Бакае, місті, переповненому американським військом, більшість житлових будинків перетворилися в крамниці.

Ця торгівля завжди підсилюється американськими цигарками, пачка яких коштує 20 ен. Такий спосіб вимини робить не цілком бажаний вплив на японську торгівлю взагалі, хоч вона заборонена як американською, так і японською владою. Проте жодна заборона не в силі зупинити японського голоду за американськими цигарками.

Інший рід проамериканізму в Японії впливає з подиву американської військової сили й багатства. Цивілізований і поступовий японець уявляє собі Америку як вершок технічних і культурних досягнень. Тепер мають можливість наочно переконаватися у величч американських матеріальних і культурних надбань. Пальто в хутровим коміром і добрі шкіряні черевики доводять японських селян до неймовірного захоплення.

Чи не найвищий подив викликають у японців велика кількість і типова рівноманітність наших авто. Автомашини, великі й малі, без перерви тарасхотять по вулицях міст, по головних шосе, як і по сільських дорогах. Джип став майже таким звичайним у японському словнику, як «соуєніе» (пам'ятка). Моторовий «баран», що має силу розвалити стіну, спричиняє в Томіо майже таке саме збіговисько людей, як і в Нью-Йорку. Щораз популярнішим стає в Японії твердження, що попередні

японські провідники були нерозумні, коли в такий зарозумілий спосіб кинули рукавицю війни нашій велетенській армії.

Нерідко можна помітити простодушні прояви симпатії японського населення до американців. Мабуть, найсильніший вплив на місцеве громадянство має добра поведінка наших військових частин. Японці очікували від прибулого війська масових вбивств, та грабунків. Так, напр., відділи, що прийшли до Кіото, встали в місті цілком порожні вулиці і щільно позамікані будинки; жінки з дітьми поховалися у підземелля. Згодом, однак, японці почали ввічливо американців: переконалися, що більше їх цікавлять дрібні пам'яткові речі, ніж помста. Тепер в Кіото всі будинки й крамниці відкриті. На дорогах, в околицях міста можна побачити американські автомашини з японськими родинками, яких перевозять на їх бажання.

Деякі американські критики висловлюють думку, що такий рід братрства понижує престиж американців і робить з них безхребетних. Але всі японці, в наслідок такої приязної поведінки, невимовно захоплені і підкреслюють, що вони, мусять з цього черпати для себе науку. Американські японці-добровольці дають своїм землякам найкращі лекції розуміння демократії. Під час війни тутешні часописи подавали безліч жаклих вісток про концентраційні табори для японців у Америці, про злочини каліфорнійського шумовиння у відношенні до бідних, безборонних японців. А тим часом американські японці хо-

дять собі тепер по вулицях японських міст в американських військових одностроях як члени окупаційних відділів.

Не маємо на думці піддаватися ілюзіям, що окупація прийнята в стовідсотковою радістю і бажанням співграці. Навпаки, треба сказати правду, що є багато японців, які нас ненавидять, проте мало є таких, щоб свою ненависть давали виразно відчувати. В кожному японському місті можна зустріти людей, переважно бунтівних воєнків, що коли їх запитаєш про певний напрямок дороги чи про певну місцевість, удають з себе глухих і німих. Проте кількість таких людей, як мені здається, відносно не велика і не мають жодного впливу на громадянство.

Багато японців не задумується над майбутнім свого краю. Життя їх зводиться тепер лише до того, щоб здобути собі необхідні харчі. Вони свідомі того, що ще довго прийдеться їм бідувати. Через те байдуже піддаються розпорядженням Мек-Артура. Ця знищена і голодуюча країна є принаймні сьогодні, нашою проблемою, неважливо від того, чи це нам подобається чи ні.

Ряд інтелігентних японських урядовців в орієнтацією на захід робить зусилля прихилити Японію на бік Америки. Але чи їх почини переживуть надходячу катастрофу голоду, яка вже майже повисла над Японією? Також є сумнівне, чи ці натхнені працівники і надалі будуть вірні своїм початковим задумам, коли навіть наші окупаційні відділи будуть з їх землі відкриті. Одне тільки певне, що коли б наші війська вибралися з Японії, була б там більш популярна проблема зниження відсотку туберкульозних захворювань, побудови в містах каналізації, ніж завоювання Азії. Переклад з англійського Ф. П.

ЧИ ДІСТАНЕ ЧСР ПОЗИКУ?

Від довгого часу чеський уряд робить зусилля одержати від Англії і США грошеву позику з метою закупу сирівців і залишків майна англійської і американської армій в Європі. Хоч Англія й Америка не виключають можливості дати таку позику, проте зумовлюють це певними пунктами, які вказують, що Чехословаччина занадто заангажувалась економічно і політично зі своїм східним партнером. Головним пунктом у тих переговорах, де досить не мило звучить для Чехів те, що націоналізуючи більші і середні підприємства в республіці, чехи перекреслили також поважний вклад англійського й американського промислового капіталу, який мав засягти концесії в Чехії і Моравії. Втративши концесії, Англія й США, зрозуміло, домагаються повного звороту втраченого капіталу і лише тоді може бути мова про позику.

Ще одною причиною стриманості англо-американців є бажання, щоб чехи одержали від них позику та змогли робити за кордоном більші закупки сирівців, які незнищенний чеський промисл швидко переробляв би на продукти споживання і хто зна чи не підсилював би ними голодний советський ринок.

Наскільки чеському урядові залежить на позиці, свідчить факт, що останніми днями чеське міністерство закордонних справ вислало до Лондону свого спеціального уповноваженого, доктора Клементіса, який має в цій справі вести переговори

з міністром Бевіном. 5 листопада, в зв'язку з відсутністю мін. Бевіна, д-р Клементіса прийняв прем'єр Етлі, який заявив, що справу Чехословаччини Англія буде розглядати спільно з США. По авдієнції у британського прем'єра, д-р Клементіс заявив представникам «Юнайтед Прес-ук», що є надія одержати від Англії позику в сумі 2,5 мільйони фунтів стерлінгів, якщо чеський уряд виконає домагання Америки, які були сформульовані в ноті до чеського уряду. Федір Одрач

ТІНЬ МАРСА

Тінь Марса, мітологічного бога війни стоїть за всіма гострими питаннями теперішньої світової політики. Пересічний громадянин читаючи світову пресу мусить до цього висновку прийти, хоч війна закінчилася ледве півтора року тому. (За «Washington Post»)

«Велика Чвірка», сучасні суверени світу, звикли замикатися на наради в чотирьох стінах і тут, серед смар тютюнового диму вирішається доля десятків народів. Щораз виразніше лунають протести малих націй проти методи—вирішувати про них, без них, (За «The Detroit Free Press»)

півнів, та кого побив мури. В цьому випадку я не хотів бути «спортовцем». Ті в нас, хто так думає, відчували, що цим справа не вичерпувалася. Напевно «спорт» не мав бути завжди таким.

В зв'язку з цим мені прийшло на думку ще інше: чи мусить «спорт» пити? Признаю, що це дуже цікаве питання. Спробую проілюструвати це на факті. Я пам'ятаю випадок, що відповідь на це.

Багато років тому, три молодці вибралися провести свою відпустку, таборуючись навколо озера Сімко з наметом і човном. Вони тягли з собою великий дзбан віскі. Бог знає, що вони в ньому не мали потреби—свіжого повітря було досить!

Вони були в такому віці, коли молодець любить розпростерти свої кості і сказати: «На цьому свіжому повітрі чоловік себе почуває пречудово!» Але будши «спортсменами» вони почували, що життя на відкритому повітрі було б не повне без дзбану віскі.

«А що, якби трохи покропитися, га?» — казав один з них, а інші, будши спорокованими, відказували:

«Маєш рацію». Хоч в дійсності вони вже були напів хворі.

Вранці, коли вони вивозали з закислими, червоними очима з свого малого намету, один казав: «Як там із «впорсканням»? — і вони починали знову. Будши «спортсменами» вони мусили мати «впорскування», «скроплювання» та «вихиляння» цілий день. Якийсь з них міг відмовитися від цього, але тоді він був би «мокрою куркою».

Які задоволені були б ті молодці, коли б повернулися вже до праці в місті, снідали вівсяну кашу й пили каву та не мали тієї приємності, яку окреслювали словами: «А що, як би чимсь покропитися?» О вони напевно були б раді. Я це знаю, бо я був одним з них.

Отже й тут ви не здобудете правдивого освітлення поняття «спорт».

Здавалося б, що ви зможете дістати правдивіше ще поняття про «спорт», коли порівняєте це слово з словами, що означають різні назви ігор. Але й тут я не певний.

Ось візьмемо, напр., крикет. Я грав у крикет. Я зумів тримати крикетового кия і грав непогано довгими ро-

ками. Наведу вам, до речі, один факт.

Одного разу я грав у великому матчі в Отаві, на площі Урядового Дому, і побив, як казали глядачі, рекорд на нашій площі. Ідучи першим у першій рунді, я був поставлений поза поле гри першим м'ячем, а йдучи останнім у другій рунді був першим викинений з поля останнім м'ячем.

І так я, власне, можу сказати, що міркую як експерт, коли оповідаю про крикет. І так кодекс спорту високий, коли суддя каже «аут», то ви — «аут»... Ви навіть не можете потягти суддю своїм кием. Коли ви під час гри спіткнулись і дістали м'ячем у живіт, тому, що ви думали про щось інше, то від вас очікується, щоб ви сказали, коли ви ще можете говорити: «Вибачай, старий друже!» Отже, не вибачаєте собі, але вибачаєте партнерові. Ви це мусите, так би мовити, «проковтнути». Є багато речей подібних до тих у Англії. Є навіть вислів: «Крикет не на те, щоб скаржитись». Коли вас ошукали в покера, обійшли в гольфа, перемогли на білярді, або обікрали на вулиці, коли маклер зни-

кає з вашими грішми, а ваш приятель втікає з вашою жінкою, ви не кажете нічого. Це був би «не крикет».

І чим більше ви цікавитесь проблемою спорту, більше маєте клопоту. Але після всього, що було сказано і зроблено, ви відчуваєте, що в цьому мусить щось бути.

В чудернацькій постаті з камізькою в клітку, та крикливою краваткою, в «скроплюванні» для «хоробрості» та «проковтуванні» м'яча, яким вас ударили в живіт і все ж таки щось приваблює.

Спортовець ніколи не скаржиться, навіть коли він хворий зі своїми приятелями — «впорскувачами», він цього не скаже. Коли він боїться, не сміє цього сказати. І коли він носить яскраву краватку, то це тільки від скромного відчуття, що без яскравої краватки він не був би сам досить яскравий, так само як дикун малює своє лице, щоб бути диким.

Ось, так. Я гадаю, що «спорт» розумієте як слід.

Отже, хильнемо за його здоров'я! З англійської мови переклав В. Оленченко.

Коли можна буде їхати до Канади?

До Головної Переселенчої Ради (яка тепер, згідно з постановами Першого Переселенчого в'язу називається Центральною Переселенча Комісія) звертається багато осіб, котрі мають родини та різних знайомих у Канаді а деякі навіть канадійські афідавіти на руках, в питанням, коли саме можна буде виїхати до Канади.

Щоб заспокоїти всіх, що цікавляться цим питанням, Головна Переселенча Рада подає до відома, що за одержаннями відомостями Українському Допомоговому Комітетові в Канаді вдалося за допомогою видатних представників начолі з отцем др. Кушніром, добитися постанови сенату, згідно з якою він погоджується на в'їзд українців до Канади без обмеження квоти кількості, але з переглядом всіх особистих паперів кожного переселенця окрема.

Як заявив на пленумі ОН у Нью-Йорку президент міністрів Канади, Мекензі Кінг, канадійський уряд уже вживає швидких заходів до того, щоб забрати близько 300 тисяч українських переселенців до Канади, і що кораблі для цього будуть одержані від ОН.

За останніми повідомленнями канадійський уряд висилає своїх представників до Європи, які займатимуться справою переселення ввагалі, а українців окрема. Для цього в Парижі, Гааві і Брюсселі організуються іміграційні бюро, які висилатимуть своїх представників до всіх місцевостей, де знаходяться українці і підготують переселення, попередньо перевіряючи всі документи на афідавіти.

Як нас повідомляють, у першу чергу будуть перевезені до Канади всі особи, що мають афідавіти, а в другу всі інші, тому рекомендується всім тим, хто має у Канаді рідню чи знайомих, заздалегідь потурбуватися про афідавіти.

Про умови переселення до Канади докладних відомостей ще немає, бо цією справою займається тепер уряд, але українські допомогі організації Канади роблять усе, щоб поселити скитальців у добрих умовах. Радимо всім терпеливо чекати чергових повідомлень у цій справі і не вірити жодним чулкам, що їх розповсюджують безвідповідальні особи і наші вороги.

Перші переселенчі громади

Група українців у Шляйсгайм на кооперативних засадах організувала першу переселенчу громаду для переїзду за океан. До складу громади входять до 200 родин, серед яких є особи різних фахів, в більшості хліборобів.

Склад цієї громади переглядає Головна Переселенча Рада. При цьому треба зазначити, що нещодавно і швидко в національного боку створювати громади лише одного віровизнання, бо це створює штучні відчуження різних частин українського народу і лже воюю на млин наших ворогів.

Друга громада, у складі кількох родин, організується в тоборі Нойбаєра. До скла-

ду громади входять українці обох обрядів. Громаді доручено тепер виробити свій статут і подати його на затвердження.

Надалі, щоб припинити самостійні виступи окремих груп мешканців таборів, Головна Переселенча Рада уже розробляє типовий статут переселенчих громад, який буде затверджений на черговому засіданні пленуму Ради.

Переселенчі спекулянти

З українського табору в Фельдмохіні та з деяких інших таборів надходять відомості, що групи безвідповідальних людей почали провадити запис на «афідавіти» до різних країв. Схвильоване населення таборів запитує про ці справи різні громадські установи Мюнхена і Авгсбурга не розуміючи хто це робить і для чого.

Як відомо, афідавіти можуть видавати тільки рідні або знайомі для скитальців, що перебувають на окупованих теренах Європи. «Анонімних афідавітів» ніхто не має права заочно видавати. Тому, як нас повідомили в авторитетних джерел, «запис на афідавіти» це нова спекуляція, проти якої треба рішуче боротися.

Статут для втікачів і переселенчих осіб

Соціально-економічна рада ОН затвердила новий статут для скитальців і переселенців, який забезпечує їх від безробіття та суспільної деморалізації. Передбачається: організувати спеціальне невалентне бюро підшукування праці, стежити за тим, щоб переселені особи працювали в належних санітарних і гігієнічних умовах, створення великих колоній для переселення, не тільки за океаном, але і в Європі, а також дбати про видачу всім переселеним особам міжнародних паспортів.

Ця міжнародна організація вже почала свою діяльність і, як відомо, видача міжнародних паспортів почнеся 16-го січня 1947 р. Представники цієї організації провадять відповідні переговори в окремих державах членами ОН у справі переселення.

Як заявляють представники цієї організації, є надія що, неважливо від уряду, справи переселення скитальців удасться справедливо розв'язати на початку нового року.

Переселення до Еквадору

Останнім часом до Європи приїхав потковник Уоллер, представник еквадорського уряду, щоб вербувати до Еквадору скитальців в народів колишньої австро-угорської монархії.

Еквадор — цілком тропічна країна, яка розташована далеко від моря, на півночі від Чиле. Підсоля для європейців шкідливе. Хоч уряд і дає всякі пільги для переїзду, проте ніхто з них скористатися не може, бо умови поселення там зовсім не придатні для української еміграції.

Закордонні фірми цікавляться скитальцями-фахівцями

Як повідомляє голова УНРРА Ля Гвардія різні держави — члени ОН цікавляться скитальцями-фахівцями, а саме: лікарями, архітектами, інженерами та ремісниками різних спеціальностей, які тепер не мають жодної праці.

Справа вилучення фахівців з лав українських скитальців, безумовно, на багато обсявартніша б організацію поселення громад і тому українські громадські організації виступатимуть рішуче проти того, щоб різні фахівці виїжджали окремо від громад; вони повинні їхати разом з ними.

Це важливо в двох поглядах: з одного боку, це забезпечить належне провідне місце фахівця в переселенчих громадах а з другого — створить для них належні сприятливі умови для громадської роботи.

Оборона інтересів українських переселенців на пленумі ОН

Об'єднані Українські комітети США і Канади вислали своїх представників на пленум Об'єднаних Націй в Нью-Йорку з відповідними меморандумами в справі захисту людських і правних інтересів українських скитальців у Європі. Делегації розмовляють з представниками окремих держав, дають їм пояснення та переконують їх у справі необхідності переселення українських скитальців.

Особливу допомогу делегації подає пані Е. Рузвельт, яка рішуче виступила проти ваяви заступника міністра закордонних справ СССР, Вишинського, який сказав, що всіх скитальців треба повернути до їх рідних країв. Е. Рузвельт підкреслила, що ця заява є фальшуванням основних декларацій прав людини і громадянина, проголошених Об'єднаними Націями.

Всупереч різним намаганням окремих прихильників СССР переселенням тепер не вагрює небезпечна бути насильно вивезеними на батьківщину.

Навколо проблеми скитальців

Коментар з Нью-Йорк Гералд Трибюн, 17.XI.46.

В дебатах у справі створення конституції для інтернаціональної організації скитальців (IRO), яка має заопікуватися близько 1.200.000 скитальців, котрі відмовляються від репатріації і перебувають тепер у Європі, росіяни знову досить вираз-

Українські Академічні вечори

Чергову лекцію на тему: «Державницька ідея в українській історії» виголосить проф. Гришко 29 листопада год. 17:30 в доміці Кооперативу «КОС» (Мюнхен, вул. Ровенгай 1-р 46 а).

Іхати трам. ч. 1 та 12. Вхід за добровільними пожертвами.

Сингом вкриті верхи Альп

(Фото Гісснера „Bayer. Pressebild“)

ЦІКАВІ РЕЧІ

«Атомград». В закордонній пресі появилися відомості про те, що советський уряд збудував ціле окреме місто, в якому продукуються атомові бомби, а також ведуться над ними досліди. Місто це, за відомостями закордонної преси має назву «Атомград». Советський журнал «Новое Время» заперечує ці відомості.

Розшифрований нацист. На чолі відділу денацифікації віденського національного банку стояв д-р Герман Фреліх, якого зняли з його посади, бо виявилось, що він сам належав також до націонал-соціалістичної партії.

Помер еспанський композитор. В місцевості Альта Грація в аргентинській провінції Кордоба, помер відомий еспанський композитор Мануель де Фалля. Де Фалля здобув славу своєю оперою «Коротке життя» (Ля віта брєве).

Французький амбасадор у Німеччині. Бувший довголітній французький амбасадор в Берліні. Франсуа Понсет, відвідав недавно столицю Німеччини. Після повороту до Парижу, він оголосив у передовому французькому часописові «Фігаро» свої враження з подорожі. Франсуа Понсет заявляє, що німці, особливо німецька молодь, не вилікувались від гітлеризму.

Тюрингія перед банкрутством. Віцепрезидент тюрингської провінції, Ернст Буссе, заявив, що тюрингська область стоїть тепер напередодні цілковитого банкрутства через те, що не може сплачувати репарацій, які становлять понад 100 мільйонів марок на чвертьріччя. До цього всього, советська окупаційна влада демонтує важливіші промислові підприємства і, таким чином, стримує розвиток продукції.

Покараний танцюрист. Відомий танцюрист і балетмайстер паризької опери, Серге Ліфар, одержав від суду заборону виступати цілий рік на сцені, тому, що він співпрацював з німцями.

Рятують французьку валюту. Французьке господарство переживає тяжку кризу. Кількість грошей, що знаходяться в обігу зросла в останніх трьох тижнях жовтня на 30 мільярдів франків. Французький міністер фінансів, Роберт Шуман, заявив, що він не допустить до обезцінення франка, а покращати положення в країні, на його думку, можна тільки шляхом збільшення продукції.

Торговельний договір між двома зонами. Російська і американська окупаційні зони Німеччини заключили торговельний договір, на підставі якого до кінця лютого 1947 року з американської зони будуть постачати 18.250 штук худоби. За те російська зона має доставити 300.000 літрів алькоголю для лікарських цілей, 30.000 тонн вівса, 20.000 тонн бурого вугілля, 10.000 тонн цукру, 5.000 тонн пшениці, 5.000 тонн жита

і 10.000 тонн посівної картоплі.

Бавовняна індустрія. Для поправки бавовняної індустрії в Німеччині привезено 53.000 балів бавовни.

Подорожчали американські авта. Відома американська фабрика Деперальд-Мотор підвищила ціну на авта своєї продукції на сто доларів.

Гелікоптер — винахід українського інженера. Відомий український інженер, летунський конструктор Ігор Сікорський, що живе постійно в Америці, очолює велике летунське підприємство. Інженер Сікорський винайшов і удосконалив новий тип літака т. зв. гелікоптер. Цей літак може підійматися з лобого місця і осідати прямовисно на землю. Літак цей знайшов особливе застосування в рятункових акціях та в поштової комунікації у великих містах Америки.

Велика американська експедиція до Антарктиди

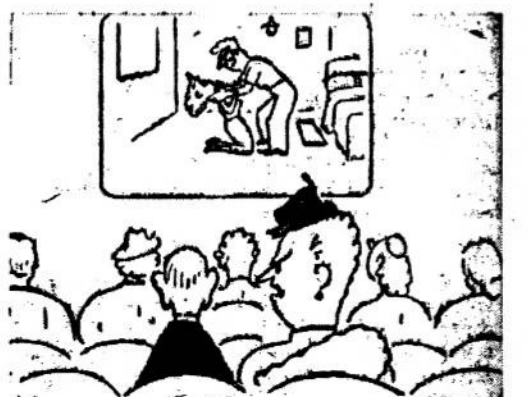
Морський департамент США повідомив, що на початку грудня вирушить на південний бігун велика експедиція США, під керівництвом відомого полярного дослідника, контр-адмірала Бірда. В експедиції візьмуть участь біля 4 тисяч людей, а також дванадцять кораблів і багато літаків. У розмові з журналістам, контр-адмірал Бірд ваперечив чулки, про те, що нібито його експедиція має шукати в антарктичних просторах нових запасів урану. За його словами, експедиція робитиме геологічні досліди, але як щоб при тому було натрачено на запаси урану, їх, очевидно, не залишать не використаними. Основним завданням експедиції є полярний вишліл американських морських сил.

Американська воєнна фльота хоче під час цієї експедиції перекопати, як кораблі, літаки, моряки та воєнне спорядження витримують умови полярного клімату, а також чи можна буде влаштувати в районі Антарктиди морські опірні бази.

Бірд відмовився говорити про можливі територіальні претенсії США до досліджуваних просторів Антарктиди. Але, цілком врозуміло, що майбутня американська експедиція зверне увагу світу на ті простори, які, покищо, безлюдні й не розмежовані між державами. Особливо зацікавлені в антарктичних околицях найближчі до них південно-американські держави — Чилі і Аргентина.

Великий політичний процес у Румунії

(УПС) В Бунарешті розпочався процес проти 91 визначного румунського громадянина, обвинуваченого у протиурядовій діяльності та співпраці в чужинейних великодержавами. Головний обвинувачений, генерал Радеску, втік із Румунії літаном і приземлився на Кипрі.

— Я хотіла б бачити тебе в цій полі... (Punch)

СПОРТ

На ширшу дорогу

Спорт сьогодні відіграє велику роль, зокрема, як пропагандивний чинник. Розуміють це добре всі народи і тому присвячують спортові велику увагу. За останні висліді советських коунів, легкоатлетів, а, передовсім, легкоатлеток у Швеції, спортсменів не тільки нагороджено орденами, але й солідними грошовими нагородами за досягнення, якими ці спортсмени зробили більше для своєї держави, ніж міг зробити, напр., якийсь дипломат.

Ми абсолютно не дооцінюємо і не розуміємо того, що при допомозі наших фізкультурників можемо провести дуже потрібну й корисну для нас пропагандивну роботу. Відомо, що вся наша спортова молодь підлягає найвищому нашому спортовому організації - Раді Фізичної Культури. За вказівками РФК відбуваються в різних дільницях — суперництва і клясах, — змагання за місцевість. Крім цього іноді відбуваються ще якісь міжміські, чи міжобласні змагання і на тому кінець.

Здавалося б, що це нам, скромним ДП, в наших бідних, навіть нужденних умовах цілком повинно б вистачити. Маємо найкраще, зорганізовану понадклубну організацію, боремося за звання українських мистців, отже нам, ніби, дійсно більше вже нічого не треба. Але, на жаль, є ще другий бік медалі — ми при всьому цьому майже цілком відокремилися від чужинців і їхнього спорту. Коли деякі спортові товариства беруть участь у змаганнях, що їх організує УНПРА, чи ІМКА за місцевість ДП, то нашої ініціативи в цьому немає і це нічим нас не виправдує.

Подумаємо, чи таке відокремлення приносить нам користь. Зовсім ні! На питання чому це так, — відповісти можна різно. Поперше, змагаючись тільки самі між собою, і тільки рідко й випадково з чужинцями, ми дуже поволі підносимо рівень нашого спорту і нічого не вчимося. А навчити нас можуть першорядні фахові чужі сили, з чого ми повинні обов'язково скористатися. Ми, напр., знаємо кошівку, дуже популярну, зокрема серед американців гру. Але в нас цей вид спорту дуже занедбаний, хоч серед нашої громади є багато балтійців, зокрема литовців, — майстрів цього спорту, які б з охотою тут нам допомогли. Скільки наших товариств користуються з цього? Одно, може двоє. Ці цифри достовірні, бо в цій дільниці, як активний змагун, добре орієнтується. Або ще: це влаштував хтось, напр., колинебудь судейські курси кошівки, на яких викладав би, приміром, якийсь фаховий балтійець?

Взагалі використання чужинських тренерських сил (навіть чужинців, як змагунів) — це одна справа, а друга — змагання поміж українськими і чужинськими спортсменами.

Гадаю, що завданням наших спортових товариств, є, передовсім, дбати про виховання нашої спортової молоді, але не пошкодило б також, коли б у тій чи іншій дільниці спорту ми підсилили наші команди чужинськими першокласними силами, від чого мали б користь усі наші змагуни. Так, зрештою, робили, роблять і будуть, напевно, робити, всюди у світі. Якщо йдеться про інші міжнародні змагання, було б бажано, щоб: 1) змагань тих було якнайбільше; 2) поодинокі товариства підбирали собі, відповідно до їх сил, противників; 3) зустрічі переводилися у спортові атмосфери (кожна дружина мусить вийти не тільки виграти, але й програти, залишивши після себе якнайкраще враження).

Це відносилось б до змагань наших клубів з поодинокими чужинськими товариствами за порозумінням з РФК.

Але є ще інші, поважніші, зустрічі. І тут підходимо до суті справи.

Розіграні досі зустрічі наших клубів доказали, що ми, за малими винятками, не маємо чого соромитися за свої спортові здібності. В деяких дільницях спорту (відбиванка, футбол) ми навіть досить сильні. Одночасно з цим виникає думка: чому не створити нам однієї складеної з кращих змагунів усіх наших клубів збірної, яка б виступала від імені українського спорту в поважних репрезентативних змаганнях і, передовсім, там, де ми могли б рахуватися з почесними для нас вислідами. Розуміється, така репрезентативна могла б бути створена за порозумінням і навіть з ініціативи РФК. Напевно, така репрезентативна дружина, фахово ведена і тренувана та оперта на здорових моральних засадах і не перетворена змаганнями, не принесла б нам сорому. Навпаки, вона б виконала свою пропагандивну місію серед чужинців, з яких, до речі, багато знає про Україну і українців лише з виступів деяких панів на Раді Безпеки чи на інших, подібних до цієї, «Імпресах».

Лишається ще одна досить дразлива справа, а саме — справа грошей взагалі і оплати змагунів зокрема. Аматорство — це засада наших провідних спортових клубів. Правда, у цілому світі порядного, що стояв би на високому рівні непрофесійного спорту нема. Коли хтось не професіонал, він — оплачуваний аматор. Але одне і друге зводиться до спільного знаменника. Тому що змагуни, які мали б і нас гідно репрезентувати та могли приділити достатню увагу тільки спортові,

повинні бути також матеріально забезпеченими.

І тут виникає питання про фінансування наших спортовців.

Я переконаний, що у нас знайшлися б меценати, які б згодилися тут стати в пригоді. Напевно не один, читаючи це, усміхнеться і скаже «це не можливе». Що така річ можлива, доказали нам два малі балтійські народи — литовці і лотвиші — представників яких, на скитальщині не більше від нас.

Литовці, які, до речі, мають також свій спортовий клуб, сконцентрували свою увагу на дільниці спорту, в якій вони почувуються найсильнішими — на кошівці. Спеціальна комісія вибрала її змагунів, згуртувала їх в одному місці, приділила їм тренерів, лікарів, масажистів і т. д. З пожертв литовського громадянства зібрано на цю репрезентативну гру 60.000 РМ (так!), з яких оплачується змагунів. Вони мають можливість тренуватися, вдосконалювати своє мистецтво, а коли грають то не часто і не з будь-яким (як це робить ФК «Україна» з фінансових мотивів) і тому майже завжди виграють (тільки одна програма зі збірною американських офіцерів, де грало 14 олімпійців з 1936 р.). Їхні змагуни мають ще інше завдання. Щотри місяці роз'їздяться вони по більших литовських осередках і ведуть, як фахові тренери, інструкторську роботу, за що дістають окрему оплату.

Лотвиші зорганізували свої репрезентативні з футболу, кошівки, відбиванки, легкої атлетики пінг-понгу, тощо. Враження від усього цього знамените. «Такий спорт хочемо бачити» — казали глядачі про їхній останній виступ у Мюнхені.

Говорючи про свій проєкт, який даю на обміркування нашому громадянству, я знаю, що й наше громадянство дуже цікавиться спортом і живо реагує на всі його прояви. Всі хотіли б радо бачити нашу репрезентативну одинадцятку, шістьку чи п'ятку в переможних змаганнях, від яких лишилася б така опінія, яку залишили, напр., після себе литовці в Мюнхені.

Можливо, що моя думка трохи спізнена. Іде зима, кінчається футбол, дільниця спорту, яка могла б нам принести найбільше популярності. Зате незадовго відбудуться відбиванкові міжобласні і далі й міжзонові змагання, в яких братиме участь одна наша команда (ВСК Мюнхен). Саме на ці змагання вже б треба було вислати репрезентативну шістьку, яка б могла здобути перше місце і цим поклати першу цеглину в нашому міжнародному репрезентативному спорті.

Треба тільки доброї волі й охоти і все це буде зроблено. Найважливіше: не мусимо забувати, що спортові зв'язки з чужинцями, як з тренерами, так і змагунів, а також з чужинськими клубами можуть нам бути дуже корисними.

Отже, до діла! **О. Вучацький**

З УКРАЇНСЬКОГО СПОРТУ

ПІВНІЧ — ПОЛУДНЕ

В неділю 1-го грудня 1946 о год. 13.30 відбудуться в Авсбурзі, в таборі «Соммер-Касерне» змагання поміж збірними ПІВНІЧ — ПОЛУДНЕ. Склади команд: Північ: Бучацький, Зубяк; Чубко; Товпаш, Будний; Гоповський, Шайка, Барановський, Палій; Климчук, Товпаш II, Горський, Бачинський, Муць, Благуца. Полудне: Желтвай, Дублянця; Романець, Ходань, Стасюк; Кмет, Гарасим, Дейчаківський, Пётрив; Солтис I, Басейчук, Світенко, Хижак, Романяк.

„Дніпро“ Ганновер — „Лев“

Змагання між першуними обох вон, що не відбулися в технічних причин 24. 11. відбудуться дня 4-го грудня 1946 о год. 14 в Міттенвальді.

Дня 7. 12. 1946 о год. 16-й в доміції на Дахауерштр. 9. II. в Мюнхені відбудуться Звичайні Загальні Збори КЛК. Присутність всіх членів обов'язкова.

НІМЕЦЬКИЙ И СВІТОВИЙ СПОРТ.

В німецькій оберлізі веде по вислідах в 24. 11. 46 1 ФЦ Нюрнберг по високій перемогі над «Некара» 6:0. На другому місці знаходиться ФФБ Штутгарт, що переміг Ульм 4:1:0. Інші висліді: Мюнхен 1860 — Штутгартер Кікерс 2:0; ФФФ Франкфурт — Баєри 2:0; Вальдгоф — Айнтрахт 2:0; Швабен — Вікторія 4:1. БЦА — Майнхарт 2:1; Швайгфурт — Карлсруге 1:0; Фюрт — Оффенбах 3:2.

В гокейових першествах Німеччини переміг на олімпійському стадіоні в Гарміші, С. Ц. Рісервее — Дюсельдорф в рахунком 9:5. Глядачів 8000.

На Пугшпіце, на висоті 2800 м. відбулися перші цюгоричні лещетарські змагання у сльомі, в яких перемогли змагуни і змагунки в Гарміші.

Видання Студентської Громади в Регенсбурзі

Проф. В. ЧУДИНІВ-БОГУН

- 1) Основи нарисної геометрії — стор. 56, ціна 10 НМ (циклостиль).
- 2) Основи тригонометрії — стор. 64, ціна 12 НМ (великий тираж, друк. способом).
- Е. ЖАРСЬКИЙ
- 3) Рибництво — стор. 40, ціна 5 НМ (циклостиль).

Замовлення слати на адресу: Ukrainian Stud.- Verein REGENSBURG Lieblstraße 2

При гуртовому замовленні 20% знижки.

3 життя таборів

Листопадове свято в таборі Майнц-Кастель

Урочисто провели мешканці табору Майнц-Кастель день 1-го Листопада: О 9-й годині ранку першими вийшли на спортовому майдані діти, учні та пластуни. Там же були присутні вчителі народної школи та гімназії, викладачі шоферської школи, сільсько-господарського технікуму, електро-технічних курсів та все населення табору.

Під спів пластового гімну й гімну України піднесено національний та пластовий прапори.

Після цього всі пішли до Божого храму. У греко-католицькій церкві було урочисте відправлення Служби Божої в присутності великої кількості мешканців табору. В Українській Автокефальній Православній церкві також відбулася урочиста Богослужба, яку відправив Єпископ Мстислав в асисті чотирьох священників, протодіякона та діаконів. Під час Богослужби було виголошено проповідь.

О 6-й годині вечора під спів «Ще не вмерла України» та Закарпатського гімну утворили прапори. Відбулася також академія, на якій було виголошено реферат про значення листопадових днів у житті українського народу.

Листопадові роковини в Розенгаймі

Урочисто відсвяткувала роковини Першого Листопада українська громада в Розенгаймі. Перед полуднем греко-католицький парох в Розенгаймі відправив у церкві урочоту службу Божу та виголосив ввечері проповідь. По Богослужбі греко-католицькі парахи в Розенгайму та Нойбаєрну відправили панахиду за борців, що впали за волю України. Під час служби Божої і панахиди співав хор в таборі Нойбаєрну.

Увечері, в залі німецького католицького дому, відбулася міжтаборова святочна академія. Програма її складалася з реферату, виступу хору та деклямацій. Академія пройшла в величезному успіхом. Зала була переповнена українцями в Розенгайму та Нойбаєрну.

Оселя в Мюнхені

Недалеко від Штутгарту, в маленькому німецькому селі Мюнхені оселилася група українських скитальців у кількості 176 осіб, що недавно мешкали в українському таборі в Старому Ульмі. Всі вони переважно селяни та робітники.

Вже другого дня, прибувши на нове місце, українські скитальці склали загальні збори, на яких обрали управу та вніесли ряд постанов щодо організації свого життя. Оселя названо іменем Лесі України.

З перших днів у новій оселі почалася праця. Відкрито шкільну, краєзнавчу та годинничарську майстерні. Розпочали роботу драматичний гурток під керівництвом дир. Левиченко, духового оркестра під керівн. п. Мамуса та спортова секція, яку очолює п. Гаврилова. Остання охоплює майже всю молдь.

Заходом культурно-освітнього відділу відкрито школу і дитячий садок. Відбулося посвячення оселі, свято фізичної культури та ряд імпров. відчитів і рефератів.

Подано і про забезпечення мешканців оселі українськими часописами, кожне число яких прочитується в зацікавленнях. Однак, відкоди в «Нашому» житті, а пізніше в «Українських Вистягах» появились статті типу «Анонімно держави не творяться», всі мешканці табору були цим прикро вражені. Зневажливі вислови про тих, що на рідних землях ведуть завзяті бої за батьківщину і про подвиги яких уже загворив світ, цинічні репліки на їх адресу — все це глибоко схвилювало і обурило наших людей.

У зв'язку з цим мешканці оселі вирішили на своєму ширшому зібранні не передплачувати тих газет, що вносять роз'єднання в наше суспільне життя. Тепер читають наші люди лише «Українську Трибуну» та «Час»; «Українські Висті» передплачує тільки одна особа.

Надалі читатимемо і підтримуватимемо лише те, і справді українські газети, які дійсно стоять на наших національних позиціях, — кажуть мешканці оселі.

Лько Кошара

Загальні збори філії ЛУПВ у Шляйсгаймі

10-го листопада 1946 р., в доміції - читальні «Просвіта» відбулися чергові загальні збори філії ЛУПВ.

Філія ЛУПВ в Шляйсгаймі існує чотири місяці. За цей час відбувалися чотири рази збори, на яких порушувалося цілий ряд питань, зв'язаних з працею цілої ЛУПВ. Філія вибрала серед своїх членів статистичні дані про побут українських політичних в'язнів у німецьких концентраційних таборах. Переведено також акцію зимової допомоги долітчим в'язням, в наслідок чого зібрано 1725 НМ., 208 рівних консерв та іншого. Управа філії дбала і про культурно-освітній рівень свого членства. Крім сходів, влаштувалися загальні читання та дискусії. Для цього старанням членів Управи філії ЛУПВ організовано читальню «Просвіта», яка є сьогодні вірним читальним пунктом усіх таборів.

З централі ЛУПВ прибув на загальні збори філії організаційний референт Др. В. Марунчак. Він говорив про найближчі завдання, що стоять перед Лігою УПВ. Одним з цих питань — допомога українським політ'язням у широкому масштабі. У зв'язку з цим Лігою зроблено рівні заходи в справі емігрування політ'язнів.

Могла Невідомого Стрільця в Берхтесгадені (Фото Елієва)

На зборах вибрано нову Управу, на чолі якої став Мельник Микола (голова) та інж. Гончарів Анатоль (секретар). **Мак.**

Новий осередок ЛУПВ

Оскільки в Фослярі та його околиці налічується поважне число українців — бувших політичних в'язнів, було вирішено в порозумінні з філією Ліги Українських Політичних В'язнів у Ганновері створити тут секцію ЛУПВ, а в оформленні всіх бувших політичних в'язнів у члени, перетворити її у філію.

На заклик ініціативного комітету вписалося понад 30 осіб і в них 22 вже оформлені як члени-кандидати.

Загальні збори бувших політичних в'язнів провів на доручення філії ЛУПВ в Ганновері В. Дідюк, який повідомив присутніх про найближчі завдання ЛУПВ.

Збори пройшли на високому діловому рівні. Головою осередку ЛУПВ одноголосно обрано В. Дідюка. Повідомлення про організацію осередка було зустрінуто в величезним задоволення української колонії Фосляра та таборів.

Осередок примістився в таборі Петербург. Силами членів осередку побудовано барак для читальні та канцелярії. Організовано чоловічий хор, який вже виступав на листопадовій академії. Розпочато працю над постановою п'єси «Мартин Боруля». Прочитано реферат по Михайла Грушевського. Проведено збірку на фонд др. С. Шухевича та жовтневу збірку акцій. Двічі на тиждень проводяться сходівні членів, на яких відбуваються читання рефератів та обмін думок.

Зважаючи на віддаленість табору Ліндсман, в якому є також українці — колишні політичні в'язні, там також організовано окремий відділ ЛУПВ, який разом із Спілкою Української Молоді так само активно вклинувся до праці.

Прихильник

Від Адміністрації

В найближчих числах «Української Трибуни» подамо про визначення премій для наших підписувачів часопису.

Попереджуємо, що всім тим, що залагають за передплату і кольпортаж «Української Трибуни» більше, як за два тижні, стримаємо дальшу висилку часопису.

На нашу адресу просимо не пересилати грошей для інших видавництв та установ. При посилці грошей перекаємо на адресу нашого видавництва: просимо зразу зазначувати, на яку ціль вони призначені. За передплату і кольпортаж «Української Трибуни» гроші просимо пересилати на адресу Адміністрації: Мюнхен, Рамерсдорф, Фюрхштр. 53.

Грошей в листах просимо не пересилати; тому, що бувають випадки, що гроші в листах пропадають. При контролі листів гроші, конфіскуються.

Пощуємо васуспішних «Української Трибуни» на Австрію. Зголошення приймає Адміністрація.

Приймімо звороти 1, 2, 3, 6-го числа за плату, або в заміну за нові числа «Української Трибуни».

Звертаємо увагу, що «Українська Трибуна», починаючи з числа 17 коштує — 0.70 Н.М.

«Українська Трибуна» виходить в друкарні в середу і п'ятницю; в ці дні відсилається на пошту і двірець, і можна особисто відібрати в Адміністрації.

При ліквідації таборів, або переїзді наших заступників і передплатників в одній місцевості до другої, просимо завчасно подавати нам свої адреси.

Просимо подати найновіші і докладні адреси: пп. Павла Гордицького, проф. Леоніда Бачинського, Олексі Романюка, Дмитра Шлемкевича, Пилипа Наконечного, Миколи Кузьми, Петра Вігуся, Гааза Абі, Василя Фенченка, Миколи Вінничука, Софію Пеленську, Миколи Борисенка, Григорія Самійленка, Василя Гулюсенка. На подані адреси «Українська Трибуна» не доходить.

Щиро дякуємо:

1. За пожертви на пресовий фонд «Української Трибуни» пп. Стефанії Пеленській, М. Гулійові, Віталію Василевському, проф. др. В. Плющеві, Володимирові Микитиці, Юрію Яворському, Володимирові Ковалюві, (Нью-Йорк), А.Сорокопудові, М.Погоречному, А. Дурені, А. Гриванові, П. Шевчукові, О. Ковальській і др.

Всіх вищезазначених панів уписано в реєстр наших сталих передплатників і їм висилатимемо наш часопис. Першим п'ятим жертводавцям вислано книжки, журнали, що маємо в видавництві.

2. о. Ст. Кіржацькому, Юрію Косачевичеві за безкорисне поалагодження справ Видавництва «Української Трибуни».

Всіх тих, що мають відомості про німецькі концентраційні табори на Україні, про місцевості, де вони містилися, про чисельний їх стан, постанови, ліквідацію і т. п. — прохаеться пересилати їх до Ліги УПВ, Мюнхен, Дахауерштр. 9. П.